

[Ømann.]

ligger om kildeskat, jo faktisk afskaffet skattefradragets retten for proportionalsskattestrækket, altså for en hel del lønmodtagere. Men det er efter min mening kun at afskaffe det for et indkomstområde, hvor man i forvejen havde de mildeste virkninger, om jeg så må sige, af skattefradagsreglen. De helt akavede virkninger kommer jo først frem, når vi kommer ind i den del af skalaen, hvor progressionen virkelig indtræder. Jeg kan derfor ikke se, at nogen af de ting, man har gjort for at afbøde de uheldige virkninger, har overflødiggjort dette forslag.

Når vi nu, med fare for at blive betragtet som monomane, har genfremsat vort lovforslag, efter at det med negativt resultat har været drøftet i foråret 1964, så er det, fordi vi mener, at den skattepolitiske situation har ændret sig, således at forslaget nu har bedre muligheder, netop fordi det rammer noget centralt i den skattedebate, der har udviklet sig i befolkningen.

Hvad er da årsagen til denne debat og den drejning, den på det seneste har fået? Ja, det er klart, at en omfattende ting som meromsen har optaget sindene stærkt. Under agitationen for denne beskatning har det været anført af dens tilhængere, at den egentlig ikke var så slem, og at den ligefrem kunne være at foretrække for de direkte skatter, fordi vort indkomstskattesystem var så elendigt og ensidigt ramte lønmodtagerne. Efter at den erkendelse har bredt sig, at det — jeg må måske sige heldigvis — trækker ud med denne meroms, og at den, selv om den bliver indført, ikke vil kunne erstatte de direkte skatter og det endog er usikkert, om den vil kunne give muligheder for nogen væsentlig aflastning af indkomstbeskatningen, ja, så står man altså tilbage med denne hårdt kritiserede skat. Den nærmeste tanke, der melder sig i denne situation, er naturligvis, at nu må tidspunktet være inde til at gøre noget alvorligt ved denne ilde omtalte indkomstbeskatning. Af forskellige artikler i dagspressen i den seneste tid tør man slutte, at befolkningen er godt på vej til at finde ud af, hvad der, bortset fra den erkendte manglende ligningseffektivitet og det eksisterende skattesnyderi, er den væsentligste fejl ved systemet.

Jeg tror, at det har slået mange som noget

helt urimeligt, at en nationalindkomst for 1964 på 60 milliarder, således som den højtærede finansminister skildrede det i radioens Aktuelt i onsdags, svinder ind til en samlet skattepligtig indkomst for hele landet på kun 32 milliarder; ja, det faktisk beskattede beløb er endnu mindre, da der også i den såkaldte skattepligtige indkomst foretages forskellige fradrag, før man kommer frem til skalaindkomsten, den størrelse, der er relevant, når skatterne skal pålignes. Jeg har ikke yderligere tal fra 1964, men forholdet mellem disse størrelser kan anskues i den økonomiske årsoversigt fra november 1964, hvor der er givet nogle tal, som gælder for skatteåret 1962.

Der opgives her et anslået beløb for de skatteansattes samlede indkomst på 27 milliarder godt og vel. Dette har ikke noget med nationalindtægten at gøre; det er nærmere det beløb, som man anmodes om at føre om på side 4 i selvangivelsen. Efter fradrag af betalte skatter, fradrag for forsikringer, fradrag for lønmodtagerfradrag og andre fradrag kommer vi ned på et indkomstgrundlag på 21 milliarder. Dernæst sker der nedslag for folkepensionister, for indkomster, der er så lave, at de ikke giver sig udslag i skattepåligning, og så når vi ned på 18,8 milliarder. Dernæst sker der fradrag for hustruindkomst, børnefradrag, fradrag for merindtægt, og vi kommer ned på 17,7. Men hermed er det ikke forbi, fordi vi også skal tage hensyn til, at der er indtægter, der ligger under det, man kalder for bundgrænsen, og det medfører en yderligere reduktion på 7,6 milliarder, således at det grundlag, vi startede med, svinder ind til 10 milliarder, altså faktisk en tredjedel af vort udgangspunkt.

Nu vel, mange af disse reduktioner er uomgængelige, men der kan ikke herske tvivl om, at det er over for denne urimelige reduktion, en skattereform må sætte ind, hvis man vil arbejde med lavere skatteprocenter. Det mest påkrævede og retfærdige, når man skal udvide beskatningsgrundlaget, er naturligvis, at man prøver på at få de indtægter ind, som ikke er kommet ind i selvangivelsen. Hertil er lovforsanstaltninger ikke nødvendige, det er et spørgsmål om personale til statens ligningsmyndigheder, altså et spørgsmål om viljen til at bevilge nogle højst rentable millioner